

AZ OPERA FÉNY ÁRNYÉKÁBAN (2.)

RILKE: „Énekelni annyi, mint élni.”

Évekkel ezelőtt kezdtem el ezt az interjúsorozatot, az operaházi „Arany korszak” művészeivel. „Életmesék, vallomások, a kíváncsi kérdező maga is operaénekes” lett volna az összeállítás címe... A 300 oldalra tervezett anyag végül nem jelent meg, hogy miért, azt nem tudom. Hosszú pihenés után került újra a kezembe, éreztem, nem hagyhatom elveszni, fontos korszakról mesél. Talán jobb volt így, a következő generáció és a jelen kiválóságainak megnyilatkozásával az anyag kiteljesedett.

Kár, hogy a valóság mára már csak emlék, megidézni sem könnyű, hiszen illanó élményekről van szó. A „Nagy korszak”-ban a határok zárva, a társulat így elválaszthatatlan maradt. Kiváló előadások születtek, minden poszton hatalmas egyéniségek irányították a munkát. A repertoár-darabok apró részleteit finomítani, újra próbálni, hogy tökéletes legyen minden hang, mozdulat, ez volt akkor a cél... A közönség ismerte az énekeseket, a szerepeket hozzájuk kötötte. Valódi sztárok csapata fémjelezte a színházat. A névsor sem hétköznapi: Nádasdy Kálmán rendező, Oláh Gusztáv díszlettervező, Márk Tivadar kosztümtervező, Ferencsik János karmester, néhány énekes kiválóság: Báthy Anna, Osváth Júlia, Gyurkovics Mária, Székely Mihály, Losonczy György... Gyönyörű díszletben, jelmezekben kezdett élni a történet, a néző máris a szerző által elképzelt korban érezhette magát, mert minden olyan valóságosnak tűnt. A táruk vezetőit, a kellékeseket, díszletmunkásokat, fodrászokat, segédrendezőket, színpadmestereket, ügyelőket is mind a színház iránti szerelem éltette. A fércmunka, a fegyelmetlenség, ismeretlen jelenség volt. A mámor, a színpad közelében, mindenkit megérintett. Változik a világ, de ez a varázs ma is él tovább...

Igen, itt most felidézhető az a pillanat, amikor előadás előtt a függöny puha méltósággal emelkedik, majd mögötte kitárulkozik egy titokzatos világ: komédia, szomorújáték, élet és halál. Két-három óra alatt pereg le itt az élet, az idő gyors léptekkel jár. A feszültség, az érzések szivárványíve egyre izzóbb, végletekig fokozható, majd a káprázat hirtelen véget ér. dermedt pillanat, csend, a taps kitör. Mély főhajtás a publikum előtt, hagyomány ez, nem megalázkodás, a művész tiszteletadása az együttérzésért. Szép, szent pillanat, szikráit őrzi majd az emlékezés.

Hogy jutott eszembe, az interjúk megírása, ki kért fel rá, kérdezhetnék. A válasz egyszerű: érdekelnek az emberi sorsok, küzdelmek, ezért kezdtem el

művészársaimmal beszélgetni és lassú búcsúzásra készülve magam is tudtam, valamiképp hálóba kell fognom a kor emberi, művészi értékeit. Nem veszhetnek el, s ha nem sietünk, kiúszik „kezüinkből” az idő. Szerettem volna körüljárni az opera minden területét. Nyilatkozik itt igazgató, karmester, rendező, műszaki vezető, ruhatervező, gégeorvos, Erzsi néni, a páholynyitogatók „királynője” és természetesen a sok-sok énekművész... Jó volt a kollégákat otthonukban, álarc nélkül, nappali fényben megismerni. A kicsit feszes pillanat hamar oldódott, mert az emlékek újraélése olyan jó...

„Mesélj.” És ezután fölösleges volt talán minden kérdés, megnyílt a lélek ajtaja és kisomfordált mindaz, ami eddig rejtve volt. Mert a művész nappal is játszik, gyengeségeit ne ismerje senki... De itt, egymás között kitárulkozik. A sok hasonló emlék mögül percek múlva előosontak egyéni gondolatok, érzések... az ember, és a kor, amit „aranynek” neveztünk. Sokukra talán már alig emlékezünk, de lassan kirajzolódik majd a kép,- bízom benne-, megelevenedik észrevétlen néhány varázslatos színpadkép, felejthetetlen zenei pillanat.

Újdonság talán hogy a „tethelyről” figyelhettem meg mindent, mert örök tanuló, figyelő társ maradtam, érdekel, ki hogyan csinálja? A névsor hatalmas, mégis hiányos, mert határt kellett szabnom a végtelen meséknek... Fáj, mert kíváncsiságom határtalan.

NEMÉNYI LILI

Neményi Lili (Igló, 1902. november 28. – Budapest, 1988. július 14.) operaénekesnő, színművész, érdemes és kiváló művész

Talán érdekes lehet végig kísérni egy tarka pálya utat a vándorszínészségtől az operaházi tagságig. A tarkaságot húznám alá, mert ő, élete során áttörte mindig a szigorú műfaji kereteket: operák, operettek, chansonok, megzenésített versek és urambocsá! még franciásan pikáns kuplék is szerepeltek műsorán. Néha megrezzentek a „komolyság testőrei”, nem igazán fogadták maguk közé az opera „beavatottai.” Fájt neki, de nem tudott, nem akart más lenni.

Szerepeivel bizonyította kivételes, ízes tehetségét: felejthetetlen opera esték emlékét őrzöm én és nagyszámú rajongótábora is. Azóta észrevétlenül kilépett a nagy Életképből, de én ma is úgy látom őt, ahogy utolsó találkozásunkkor, Madách-téri otthonában. Kicsit korán érkezem, ajtót nyit, könnyű selyem pongyoláját akkor fogja össze, fekete csipke kombinéja gyerek alakot takar. Finom kis lakkcipőben lépdel előttem, megcsodálom puhán kontyolt vörös haját, bőrének porcelán fehérségét. Fiatal, törékeny nő, alig hihető, hogy 80 éves. Ő is nevet ezen, de vállalja. Két infarktus után, érzi, dolga van még, ír, énekel, kiállítást rendez és segít ott, ahol csak kell. Azt mondtad egyszer: „Thália lekent papnője vagy.” Miért is? Mesélj.

–A mesét mindenki így kezdi: „Már gyerekkoromban színésznő szerettem volna lenni...” Én utáltam, még a gondolatát is annak, hogy folytatnom kell a családi tradíciót, a színészi pályát. Mindenki színész volt a családban, az anyák, a férjek, a szeretők. Én három, négy gyereket szerettem volna, ügyvéd, vagy orvos férjet, egy nyugalmas házat egy erdő közepén. Három férjet sikerült is szereznem, gyerekek helyett. De kikerülhetetlen volt a sorsom. A parasztnaknál egy gyerek két dolgos kezet jelent, színész családnál egy kenyérkeresővel többet. Már Szépanyám is gazdagságot, rozgonyi birtokot maga mögött hagyva szökött meg otthonról, színésznőnek állt. Mint sok költő, kollégiumi diák, atyai átkot vett magára. Ez a nyomorok nyomorát jelentette, a társadalmon kívüliséget. Jelképük az ekhós szekér, örökös úton levés, otthontalanság. Negyedik polgári után én is megszöktem, de éppen e sors elől. Nagyanyám rám talált és két hatalmas pofonnal válaszolt. Így lettem én „Thália lekent papnője.”

Szegények voltunk, felhajtottak a színpadra. Kamaszügyetlenséggel botladozva kellett megtanulnom a mesterséget, hiábavaló volt minden belső ellenállás, utálkozás bennem. Énekkarban énekeltem, statisztáltam, két szót, kilós szerepet mondtam el, lassan mindenessé váltam. Ha öt nap jutott tanulásra már örülnöm kellett. Sztanislavszkij, Reinhardt, Hevesi ide-oda, ennyi idő alatt mennie

kellett mindennek. Kilenctől egyig színpadi próba, délután táncpróbák, éjjel ruhavarrás. Cipő, paróka, mind a mi gondunk volt.

A mesterség először foglalkozássá, majd lassan hivatássá vált számomra. Erdélyben színésznőnek lenni felelősséggel járt. Az előbb mondtad, szépen beszélek magyarul. A kolozsvári Magyar színház mérete olyan volt, hogy úgy kellett artikulálni, hogy a kakasülő szegény közönsége, a számunkra is fontos ifjúság is értsen minden szót.

Vándorlásaim során, egy-egy tartózkodási helyen néhány ének, zongoraleckét kaptam. Operett színésznő lettem, jobban fizették, mint a prózát, ez fontos volt. Hosszú vándorút után Pestre kerültem. Imádtam énekelni, ez segített át minden nehézségen.

Második férjem, Horváth Árpád író, a Nemzeti Színház főrendezője volt. Amikor több kiváló művésszel együtt baloldali beállítottsága miatt kényszernyugdíjazták, a debreceni Csokonai Színház főrendezője lett. Számomra újra kezdődött így az utazgatás.

Horváth Árpád (Dés, 1899. november 25. – Budapest, 1944. december) író, színházi rendező, színházigazgató

Egy emlékezetes zeneakadémiai dalest döntötte el további sorsomat. Basilides Máriával énekeltem együtt, aki látva nagy idegességemet így szólt hozzám: „Mit izgulsz? Tehetséges vagy, szép hangod van. „De Veled egy pódiumon fellépni?” És akkor kellett visszamennem Debrecenbe, amikor talán elindulhatott volna a pályám. Herz Ottó kísért zongorán, így vigasztalt látva szomorúságomat:

„Legyen boldog, Debrecenben van az ország legjobb ének mestere, Hoór-Tempis Erzsébet.” Tanácsát megfogadtam, azonnal jelentkeztem nála. Felvett, tanított, haláláig nagyon jó barátságban voltunk egymással. Kis idő múlva természetesen gond nélkül énekeltem, szorongás, félelem nélkül.

A háború után felkértek egy Denevér előadáson való közreműködésre. Három nap alatt kellett a női főszerepet megtanulnom. Operaházi tagok, operazenekar, Ferencsik és én! Vele csak az előadáson találkoztam és mivel az állatkert szatelli színpad jóvoltából, a hátam mögül kellett dirigálnia, Őt ott se láthattam. Végül azért minden szépen sikerült.

A földalattin összetalálkoztam a híres zenekritikussal, Tóth Aladárral, megmutattam neki egy bírálatát, amit egy debreceni „Székelyfonó” bemutatója után rólam írt. Mindig nálam volt, sokszor ez tartotta bennem a lelket. Mondtam neki, milyen kár, hogy nem ő az Operaház igazgatója, mert rögtön mennék hozzá próbát énekelni. Másnap ez állt a reggeli újságban: „Az Opera új igazgatója Tóth Aladár. Innen már rövid volt az út, próbaéneklés, szerződtetés.

- Sok hányadtatás után érted el a célt, mit éreztél akkor?

–Beteljesülést, az emberi élet teljes kivirágzását. A munka nem volt könnyű, de úgy éreztem, mintha a hobbymat dolgoznám ki sok verejtékkal, krisztusi vérrel keverve. Hivatásomat olyan szenvedéllyel éltem, hogy másra már nem futotta időmből, erőmből. Így maradtam szépen, csöndben egyedül. Ahhoz, hogy az élet elviselhető legyen, játékká próbálok varázsolni mindent. Hevesi, a nagy rendező mondta egyszer: „Kéjem szépen, minden színész egy gyejmek, raccsolt kicsit, aki elhiszi magájol, hogy kijály, hófehér szakállal, az csak gyejmek lehet.”

Neményi Lili, mint Pillangókisasszony

Pillangókisasszony - Nagyária - YouTube

<https://www.youtube.com/watch?v=fcAfV9NESb0>

(3:58)

Bohémélet - Mimi áriája

<https://www.youtube.com/watch?v=Z6WzZhYCtXA>

(4:16)

Magyar Rádió és Televízió Szimfonikus Zenekara · Giacomo Puccini áriák · Neményi Lili ·
Adolf Fritz Guhl

Művészportré © 1964 HUNGAROTON RECORDS LTD.

*- Nem bánt a hasonlat, mert a gyermek játéka komoly, néha megrendítő.
Ilyen volt a Te Pillangó alakításod, erre emlékszem talán legjobban.*

– Ha fizikailag elég jó formában voltam, akkor ez a szerep volt talán a legkönnyebb. Ne vedd ezt szerénytelenségnek, színészi képességeim maximumát tudtam adni benne. A 15 éves naiv kislány rajongásától jutottam el Elektra tragédiájáig. Akkorra már annyi mindenben mentem át lelkileg, hogy egyszerűnek tűnt ez a feladat. A Susannát nagyon szerettem, ezt te igazán jól értheted, hiszen énekelted ezt a szerepet.

A „Hoffmann meséi” Antoniát Klempererrel énekeltem először. Van az operában egy pillanat, amikor Antónia láza felszökik, hallucinál, hallja halott anyja hangját. Klemperer általában ülve, könyökből dirigált. Az anya megszólalása előtti tremolónál a négynegyedet egyszerre vállból kezdte

vezényelni. Ettől valahogy lassabb lett a tempó. A tremoló olyan volt, mintha ezer ütőerem lett volna, s mind pattogna a homlokomon. Egyszerre természetessé vált a vízió, a halál előtti önkívület.

- Egy másik emlékem, a "Traviata"-beli alakításod egy pillanatát rögzítette. Az első felvonás végén, Alfréddal való találkozásod után, szétoszlik a társaság. Te nyújtod a kezéd mindenkinek, de nem figyelsz senkire, mert gondolataid valami megfoghatatlan, különös érzés, körül szállnak. Az utolsó vendég is elment... de kezéd nem vette észre még, hogy lepihenhet már. Alig észrevehető, mégis felejthetetlen érzékenységről tanúskodott ez az ottfelejtett mozdulat.

Milyen szálnalmat keltő volt, a „Faust” örülési jelenetében, mikor apró börtön rongyaidból csecsemődet formáltad meg, majd szívbemarkoló szenvedéllyel magadhoz ölelted.

Megsejtve kicsit munkamódszeredet, az előadás napját is ilyen intenzíven élted meg?

–Egy komolyabb előadás előtt egy héttel kísézőmmel, Arató Palikával napi két órát gyakoroltam, áténekeltem a darab kényesebb részeit. Aznap sokáig feküdtem, vigyáznom kellett a kondíciómra, hiszen hozzád hasonlóan fizikailag nem vagyok kifejezetten „operai alkat”. Egy könnyű ebéd után fél ötig aludtam, egy csésze erős tea, rövid skálázás és indulás az Operába. Kényelmesen, nagy nyugalommal készültem el és fokozatosan Pillangókisasszony, Mimi, vagy Susanna vált belőlem. Nem szerettem, ha ilyenkor megzavartak, én valóban ezért a két óráért éltem.

A próba is ugyanolyan szent volt számomra, mint az előadás. Ugyanúgy hittem a játékban, mint este. Zsinórpadlás helyett, templomboltozatot láttam a „Faust”-ban, észre se vettem, ha civil ruhám elszakadt, úgy ájultam el „valóságosan” a templom lépcsősorán.

- A lámpaláz megérintett egyáltalán?

–Felelősségérzet, nem láz. Felelősség a művel, a rendezővel és magammal szemben. De ez megszűnt, mihelyt kiléptem a színpadra. Miért legyen Neményi Lilinek gondja? A színre már Mimi, Margaréta vagy a Víg özvegy lép. Ott akkor az ő életükért vagyok felelős.

- *S ha ez a színpadi élet aznap valamiért nem valósult meg? Ha egy elhibázott zenei mondat megzavart?*

- Nem tudtam belenyugodni. Leültem a zongorához és püföltem a fejembe, torkomba 166-szor azt, amit elrontottam.

- *Családod „felhajtott” a színpadra. Később is melletted álltak?*

-A művészt körülveheti család, barát, mindig egyedül kell mindent megoldania.

- *Téged se kímélnek a Bántók, csak talán Te nem hagyod, hogy mélyebben megsebezzenek. A kisebb karcolásokat, „hétköznapi bírálatokat” hogy fogadod?*

-Aki pódiumra lép, legyen az csak két centivel a föld felett, annak el kell készülnie arra, hogy százan felelküsznek rá, ezren letorkolják. Én, ha bántanak, tudomásul veszem és megnézem, nincs e valahol igazuk?

- *Segített neked valaki abban, hogy a különböző vélemények között megtaláld az igazságot?*

-Upor Tibor, az élettársam volt hozzám mindig a legőszintébb. Ő, aki Bachot szerette és Basilides hangját, megkapott engem, lírai hangommal és az én Mozartommal és Puccinimmal. Minden előadás után összeültünk, megmondta, mi volt jó, mi volt rossz. Biztos lehettem ítélőképességében.

- *Mennyire foglalt le a pálya?*

-Volt olyan év, hogy 400-szor játszottam. Az életrajzomat írom most és megtaláltam nagyanyám egyik levelét, amelyben édesanyámnak rólam ír: ”Ne haragudj rá, hogy nem jelentkezik, de karácsonykor is három nap alatt, kilenc előadása volt.”

- *Milyen típusú rendezővel dolgoztál legszívesebben?*

–Aki hagyta érvényesülni a fantáziámat, de kész voltam ugyanakkor jó ötletek elfogadására is. Egy példa ez utóbbira. Britten: „Albert Herring” című operájában én kaptam meg a Lady szerepét, amiben egy álszent, elviselhetetlenül erkölcsös, antipatikus özvegyet kellett alakítanom, akitől az egész város fél. Csupa nagydarab ember forog körülöttem és ők félnek tőlem?

A szerep teljes ellentéte volt az én belső és külső adottságaimnak. Nem átkozódom, nem vagyok erkölcsös, bár az én „erkölcstelenségemnek” is meg van a maga erkölce, de nem olyan, mint ennek a nőnek. Megpróbálok egész kicsi lenni gondoltam, aszott, töpörtyű fejjel, így talán félelmet kelthetek. Aranyos kis maszkot találtam ki magamnak. Mikó végül egészen mássá varázsolt: szépnek, gyönyörűnek kellett lennem, elbűvölő lila ruhában, fehér parókával. Még nehezebb megoldás volt, de tetszett. Britten is eljött az előadásra, darabjának itt volt a legnagyobb sikere. Nagy megdöbbenést keltett, mikor megjelentem a színpadon, de végül győztünk.

- Példakép?

–Minden tisztességes ember, aki nem komédiázik az életben, aki nem árt másoknak tudatosan, ő az ideálom. Hogy valaki milyen az életben, az pontosan érezhető a színpadon is.

- Te is közvetlenségeddel, nyílt őszinteségeddel nyerted meg az emberek szeretetét.

–Jól esik, ha felismernek, ha rendes embernek tartanak, de előnyöm ebből nem származott sohasem Nincs telkem, autóm, kacsalábon forgó villám, se semmim. Nem ismertem a birtokos névmást. A pénznek se tulajdonítottam jelentőséget, ezért most csak annyi van, hogy épp megélek.

- Barátaid?

–Vannak ismerőseim, barátaim a világ legkülönbözőbb részein. A barátság szó gyönyörű, de lejáratott. Az, hogy hússzor együtt vagyok valakivel, az nem jelen semmit, az igazi barátság nagyon ritka kincs. Nemrég Sopronban erdei sétám közben megszólított egy ismeretlen házaspár: „Neményi Lili művésznő! Itt tetszett szerepelni 1942-ben a „Víg özvegy”-ben és a „Három a kislány”-ban.

Ezt nem lehet elfelejteni.” Kérdezem tőled, ismerősöknek, vagy barátoknak nevezzem őket?

- A szabad időt nem ismerted, de ha néha volt, ha most több is jut belőle, mivel szereted kitölteni?

–Minden olyan elfoglaltsággal, ami összefügg a művészettel. Koncertre, színházba járok, bérletem van mindenüvé. Gyurmából kis szobrokat formálok, ez boldoggá tesz, mert úgy érzem aznap érdemes volt felkelnem. Egyébként tíz éve „feltaláló” is vagyok, minden reggel feltalálok valamit, hogy értelme legyen a napot elkezdenem. Erre a beszélgetésre is nagyon készültem. Jó itt ülni Veled, részben azért, mert szerettelek mindig, másrészt, mert közben Debrecenre emlékezem.

- Örülök, hogy társadul szegődhettem az emlékezésben. Tárgyi emlékeid még elevenebbé teszik elbeszéléseidet. Egyik szobád Erdélyt idézi cserepeivel, a másik Debrecen, hangulatos képeivel. Szerepfotóid, művésztársaid ereklyéi, pályád gazdagságát hitelesítik. Asztalodon felkérő levelek, meghívók, gratulációk. Telefonod gyakran cseng, zongora kísérettel hív egy TV riporter, egy hang a hanglemezzárából. Nem kell feltalálónak lenned, bejön Hozzád a világ, igényt tart Rád. Te is rá, tudom, keresed új élményeit, színeit mindig, mindenütt.

–Nélkülük élni se tudnék. Ha nem lenne érzékem a színekhez, hogy tudnám megmondani a tervezőnek, milyen ruhát képzelek el magamnak? Ha nem lenne érzékem a szobrászathoz, hogy tudnék különbséget tenni megformálendő szerepeim mozgásában? Hiszen Rosina és Susanna is másképp mozog, ezt tudnom kell. Minden színházi munka érdekel, még egy rossz produkció is tanulságos és érdekes lehet számomra. Sokat olvasok, a TV elbűvöl mindig, mint egy kobra kígyó, akár jó, akár rossz.

Neményi Lili-Horváth Árpád emlékszoba
(Neményi Lili - Horváth Árpád emlékszoba - Pesterzsébeti Múzeum)

- *A teljesség kedvéért, van e olyan emléked, amitől ma sem tudsz szabadulni?*

–Több is. Az első még Debrecenben történt. Férjem azt akarta, tanuljak énekelni, készüljek a dalénekesi pályára. Nem engedte, hogy a színházban fellépjek. Mikor a „Néma levente” bemutatójára készültek, kiderült, hogy a kiválasztott női főszereplő nem tudja megoldani Zilia szerepét. Be kellett ugranom ebbe a nehéz, de csodálatos darabba. 10 nap alatt tanultam meg a verses szöveget! Meg kellett küzdenem a szereppel, meg tudjam nyerni a város elismerését, a városét, amely minden erővel tiltakozott férjem, Horváth Árpád ellen. Úgy érzem, győztem. A nagy izgalomtól az előadás végén mozdulni se tudtam. Férjem szaladt fel hozzám a színpadra és vezetett ki a függöny elé, hogy az ünneplést megköszönjem.

- *Ezekén is túljutottál, tehetséged áttört minden akadályt, optimizmusod erőt adott az újjászületésekhez. A sok küzdelemmel elért sikerek boldoggá tettek?*

–Egy ember, akinek ilyen örülete van, nem lehet boldog. Pillanatokra, talán. Ilyet éltem át egy Mozart: „Cosi fan tutte” ülöpróbáján. Kincseskamrában éreztem magam, mikor a hangszerek megszólaltak. Köztük ültem és olyan érzésem volt, mintha innen egy rubin, onnan egy smaragd csillogna felém, amit

különben is imádok, mert zöld, máshonnan egy opál, egy arany. Belesüppedtem ebbe a zenei csodába, amiből végül Ferencsik emelt át a valóságba, mivelhogy az áriám közeledett: „Kérem, álljon fel, húzza ki magát!”

- *Intenzíven éltél, maradt-e mégis olyan kívánságod, ami mégsem teljesült?*

–A család. De nem akarok rágondolni, mert akkor egyszerűen ki kellene sétálnom a hetedik emeletről. Az nyugtat csak meg, hogy hivatásom teljessége, az élet teljességét nyújtotta nekem. Úgy érzem, ennél többet ez az élet nem is adhatott.

- *És most?*

–Mióta visszavonultam, szinte többet énekeltem. Debrecenbe hívtak a „Nagymama” szerepére. Két hónapos munka, 120 előadás. Kis pihenés után féléves amerikai turné, lemezfelvételekkel, majd ismét jelentkezett Debrecen. Ez a város számomra kikerülhetetlen, sorsszerű. A „Zorba, a görög” musical változatában játszottam 100 előadásban egy kurtizánt. Makoldy Sándor debreceni festő művét láthatod a másik szobában. - „Úgy izzott Maga körül a levegő ebben a szerepben, mint ez a láng itt a képen.”- mondta. Romániai utazás, előadóestek, Ady centenárium. Pihenni talán csak most kezdek, de csak kényszerűségből.

- *Debrecen, a kikerülhetetlen város, mondtad. Kicsit számomra is az. Onnan indultam én is. Veled is ott találkoztam először, a színház nézőterén. Véletlenül egymás melletti páholyba kerültünk. Akkor még cukrot, csokoládét kaptam Tőled, ma „felnőtt mesét”, az életemről. Szeretek ajándékot kapni, ezért mind a kettőt köszönöm.*

A szerzőről

Hankiss Ilona vagyok, aki a zeneművészeti Főiskola kitüntetéses diplomával való elvégzése után – miniszteri rendelet szerint – gyakorló éveimet a debreceni Csokonai Színház magánénekesi pályám 20 év alatt kiteljesedett. Szerepeim sorából néhány:

Mozart: Szöktetés a szerájból - Blonde
 Mozart: Figaro házassága – Susanna / Cherubin
 Mozart: A varázsfuvola -Pamina
 Donizetti: Don Pasquale -Norina
 Beethoven: Fidelio -Marzellina,
 Flotow: Márta
 Verdi: Rigoletto -Gilda
 Az álarcosbál - Oszkár
 Puccini: Bohémélet -Mimi

Külföldi vendégjátékaim: Parma, Reggio Emilia, Roma, Milano, Stockholm, Prága és kiküldetés az avignoni Ifjúsági Színházi Fesztiválra.

Oratórium-dal koncertek, TV-játékok, rádió szereplések;
 Egyetemi színpad: „Hallom Amerika hangját” Zenés est a pionír kor dalainak,
 költészetének bemutatásával / közreműködés, szerkesztés, rendezés /;
 Francia est a Vár „Korona Pódium”-ban...

Az ELTE Zenei Tanszékén docensi beosztásban, magánének mellett, operatörténeti drámajáték speciálkollégiumot vezettem.

Az „Operaélet” című legendás művészeti folyóiratban kollégáimmal „Az opera fény árnyékában” címmel készített interjúim a parlandóbeli megjelenése után előre láthatólag könyv formájába is olvashatók lesznek.

Kitüntetésem: Liszt Ferenc-díj, „A Magyar Köztársasági Érdemrend Tisztikeresztje”.

BONUSZ:

**NEMÉNYI LILI - SÁRDY JÁNOS : Oly szép az élet (Szerelmi kettős) Huszka Jenő:
 Szép Juhászné**

<https://www.youtube.com/watch?v=PZDYGZ2f4Bo>

Neményi Lili - Betlehemi királyok

<https://www.youtube.com/watch?v=EEY1InlFi6c>

(3:40)

(Neményi Lili, Arató Pál & József Attila)

Őrizem a szemed

<https://www.youtube.com/watch?v=au8XhXhLvLI>

(2:54)

(Neményi Lili, Arató Pál & Ady Endre)

© 1582 HUNGAROTON RECORDS LTD.